

Hur Jin-ho

Skrøbelig romantik er emnet for Sydkoreas lyriske minimalist

Med de tre film *Christmas in August* (Palwolui Christmas, 1998), *One Fine Spring Day* (Bomnaleun ganda, 2001) samt *April Snow* (Ocheul, 2005) har den sydkoreanske instruktør Hur Jin-ho (f. 1963) afgrænset sin emnekreds og fundet sit eget karakteristiske formsprog.

Hur, der er uddannet på Sydkoreas filmskole og har arbejdet som instruktørassistent på Park Kwang-sus *To The Starry Island* (Geu seome gago shibda, 1994) (med manus af den senere filminstruktør og kulturminister Lee Chang-dong), tager i sine film udgangspunkt i mødet mellem mand og kvinde. Et møde, som i hans film snarere er åndeligt end fysisk. Grundmaterialet er forankret i melodramaet, men

Hur Jin-ho former det så delikat, at den følelsesmæssige sandhed træder frem. Det handler om at erobre virkeligheden tilbage fra klichéen. Og til dét tjener et lavmælt, nærmest tonløst formsprog domineret af dvælende indstillinger i handlingsløse rum, understøttet af sagte reallyd eller diskrete klaverstykker.

Det usagte. I Hur Jin-hos film giver personer sig sjældent straks til kende. Deres ønsker og motiver træder kun langsomt frem. Der er en karakteristisk scene i debutfilmen *Christmas in August*: En familie kommer ind i hovedpersonens fotohandel for at få taget et billede – men gruppebilledet er kun et påskud, og bagefter beder

Christmas in August (Palwolui Christmas, 1998)

familiens overhoved om at få taget et solo-portræt af hans gamle mor. Han kan ikke sige lige ud, hvorfor billedet er så vigtigt, men den gamle dame nægter pure at lade sig fotografere. Stædigt holder de hver på sit, indtil sønnen må give op. Med en fin drejning vender hun et par dage efter tilbage til fotohandleren for i sit fineste skrud at få taget det billede, som skal fungere som familiens minde om hende.

Døden og den manglende tilkendegivelse er markant til stede i dette lille forløb, og døden bliver ligefrem den uudsagte bærende kraft i filmens kærlighedshistorie. For den nogle-og-tredive-årige fotohandler fortæller ingen – heller ikke den kvindelige parkeringsvagt, som bliver flittig gæst i hans butik – at han lider af en dødelig sygdom. Denne fortielse gør det vanskeligt for hende at aflæse hans følelser. Hvor går grænsen mellem venskabet og en dybere forbindelse? Det afklares i en film, der er romantisk uden at være sentimental og stringent uden at være streng.

Vinden i bambustræerne. Med sin lavmælte stemmeføring og sin omgæelse af enhver patos blev *Christmas in August* en pæn succes hos publikum og kritikere i Asien. Hurs næste film, *One Fine Spring Day*, ramte ikke helt så bredt et publikum med sin fortælling om en mandlig lydtekniker og en kvindelig radioproducer, der tager bort fra byen for at indfange lyden af vinden i bambustræerne, forårsbækkens rislen og brændingens brusen. Hvor den unge kvinde havde initiativet i debutfilmen, er det her lydteknikeren, der er den aktive og udfarende, mens radioproduceren virker indesluttet og afvisende. Men efterhånden bryder han igennem dele af hendes forsvarsværker, mens de hver for sig må afklare, om deres forhold er mere end en affære. At kærligheden kan være bestandig,

belyses i en sidehistorie, hvor lydteknikeren tager sig af sin demente bedstemor, der ofte forsvinder ned til jernbanestationen for trofast at vente på sin afdøde mand. På hver sin måde kan hverken parkeringsvagt eller bedstemoderen slippe mindet om den elskede. Kun lydteknikeren søger at realisere kærligheden i nuet, vel vidende at han ligesom de risikerer at blive fange af fortiden.

Som hos Ozu optræder tiden i filmenes titler. Således også i Hur Jin-hos tredje spillefilm, *April Snow*. Paradokset i debutfilmens titel, *Christmas in August*, er her mildnet til en modstilling. Det handler ikke længere om noget umuligt, men om noget sjældent. For tredje gang opstilles hindringer for kærligheden. De to hovedpersoner mødes, efter at deres partnere er kommet til skade i en trafikulykke. Her opdager de, som i et ekko fra Wong Kar-wais *In the Mood for Love*, at de tilskadekomne har haft en affære. I Hurs univers må de selvsagt forelske sig og reproducere deres partners forhold.

At man i Asien har store forventninger til instruktøren, kan aflæses af, at *April Snow* som den første asiatiske film fik samtidig premiere i de fleste lande i Asien. Men lad os her alene forholde os til de to første film.

Mellem nærvær og fravær. Kamerabevægelser er næsten lige så sjældne som nærbilleder i *Christmas in August* og *One Fine Spring Day*. Fælles for dem er en stillestående minimalisme, der henter sin lyriske kraft fra Ozu og sin nøgterne realisme fra Rohmer. De to film betoner og tematiserer sansningen og det sanselige. I *Christmas in August* betones synet i kraft af fotografierne, mens *One Fine Spring Day* med lydoptagelserne fokuserer på hørelsen. Men det er vel at mærke ikke malerier eller musik,

der er emnet. I begge tilfælde handler det om virkelighedsgengivelse før tolkningen. Og om, hvordan denne virkelighedsgengivelse kan benyttes. I debutfilmen beder skoledrengene f.eks. om et billede af klassens smukkeste pige, mens radioværten i efterfølgeren sætter ord på de følelser og tanker, lydene er i stand til at vække.

Uden på nogen måde at være metafilm rummer Hur Jin-hos film ved siden af kærlighedshistorien en fordobling, som peger ud mod tilskueren og tilskuerens brug af filmen. I denne fordobling peger minimalismen i to retninger: Nærværet som en koncentration om det håndgribelige; fraværet som en længsel efter det uhåndgribelige. Efterhånden som man kommer ind i filmene, sker en uventet modbevæ-

gelse. Man opdager, hvad der ikke kan gribes i reproduktionen. Hverken fotografiet eller lydbåndet har sansningens øvrige dimensioner. Skoledrengene kan hverken høre, lugte eller føle den portrætterede. Radiolytteren kan alene høre vinden i bambustræerne. Mens filmene stimulerer fjernsanserne, forbliver det taktile alene en forestilling. Dette er tilsyneladende et tab, men det er delvist i kraft af denne begrænsning, at filmens tilskuere så alligevel ikke behøver nøjes med at længes efter det uhåndgribelige, for med Hur Jin-hos film får de et redskab til at gribe det. Tilskueren må selv færdiggøre filmene og skrive videre på de, for en overfladisk betragtning, simple fortællinger.

Henrik Uth Jensen

Filmografi

- 1998 Palwolui Christmas/Christmas in August
- 2001 Bomnaleun ganda/One Fine Spring Day
- 2005 Oechul/April Snow